

Pakenee minulta päivät,
vähenevät armaat vuodet,
joita ehdin mie elellä
rauhan aikain raadannassa
sekä päivinä sotien.

Mitä on nyt mieleen jäänyt
niistä vuosikymmenistä,
kasapäin kun muistelukset
päässä pyörivät alati?

Kummastelen nyt sanoja,
hämmästelenn hurjaa kieltä.
Se on tässä kummallista,
oikein outoa kokea,
kun on kelpo suomen kieli,
tämä äidiltä opittu,
päässyt karkuun nuorisolta,
kelpo taitajain käsistä.

Kersat haastaa pätkäkieltä,
sitä pamlaavat minulle
maailmassa muuttuneessa
mukulat nuo nauravaiset,
jä lkikasvu mun sukuni.

"Tuu jo tä nne mun kaa, pappa!
Ketä mulle antaa kymppin?
Iskä kulkee lompsa kiinni,
äiskällä manit vähissä."

Sujuvasti kuulen tuota,
kuuntelen ja kummastelen.
Olen ollut ennen ukki,
oli ukki myös minulla,
vaan ei 'iskää' milloinkana,
saati 'äiskää' pirtissämme,
'pappahan' on herrain kieltä.
Aina oltiin jonkun kanssa,
kenen 'kaa' ei milloinkana.
'Ketä' taas ei voinut tehdä.
Sehän onkin partitiivi.

Huh, huh kielen kiitämistä,
kiitämistä, liitämistä,
huh, huh outoja sanoja!

Pakenee minulta päivät

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

Parasta lie meidän 'pappain'
opiskella lauseet oudot,
sanat sangen kummalliset
lastenlapsien opissa.
Kehitys voi muuten mennä
matkoihinsa muille maille
vaarin korvia pitemmä.
Ymmärräpä sitten siinä
kakaroita kultaisia,
silmien suloteriä.